
[2007-13-RE](#)

CAUSA 2007-13-RE

Número de registre 180-2007. Recurs d'empara

AUTE DEL 12 DE NOVEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 98, del 21 de novembre del 2007

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 5 d'abril del 2007, per la representació processal de la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra les sentències del 25 de gener del 2007 i del 12 de març del mateix any, dictades per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs i que dicti sentència en què declari que s'atorga l'empara sol·licitada, que s'han vulnerat els drets fonamentals esmentats, que s'anul·len les decisions objecte de recurs i que s'ha de dictar una nova resolució en què es reconegui que la recurrent ha de rebre una indemnització de 108.076,39 euros en concepte d'invalidesa parcial permanent (IPP) i una pensió de 95.622,84 euros sense descomptar aquestes quantitats l'una de l'altra;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 21 de maig del 2007;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Didier Maus;

Antecedents

Primer

El 30 de gener del 2004, el Tribunal de Corts va condemnar un metge com a responsable penal en concepte d'autor d'un delictes major de lesions per imprudència que van afectar la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias.

El 18 d'abril del 2006, en execució d'aquesta sentència, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què requeria a la Companyia d'Assegurances Lepanto, SA el pagament de 15.104,73 euros a la CASS, corresponents a la indemnització per prestacions mèdiques, i de 93.155,19 euros a la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias en concepte d'indemnització total, dels quals calia descomptar 42.000,00 euros, ja pagats en concepte de provisió de fons, restant doncs a pagar 51.155,19 euros.

Segon

Totes les parts van formular, respectivament, un recurs d'apel·lació contra aquest aute que determinava el quantum a satisfer en concepte de responsabilitat civil.

Tercer

El 25 de gener del 2007, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant sentència, va estimar parcialment els recursos d'apel·lació de les dues parts i va revocar l'aute esmentat del Tribunal de Corts. D'una banda, declarava que la garantia de la Companyia d'Assegurances Lepanto, SA estava limitada a la quantitat de 150.250,00 euros i, d'altra banda, avaluava el perjudici personal de la demandant a 15.216,00 euros i el perjudici resultant del dany a la integritat física a 108.076,39 euros; tanmateix, d'aquesta quantitat s'havia de deduir la suma del capital constitutiu de la pensió d'invalidesa atorgada per la CASS, i compte tingut de la provisió pagada de 42.000,00 euros, el Tribunal Superior de Justícia decidia que no es devia cap suma a la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias.

Quart

La defensa de la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias va interposar un incident de nul·litat d'actuacions per vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, per tal com la sentència del Tribunal Superior de Justícia dedueix de la suma atorgada a títol d'IPP el capital constitutiu de la renda d'invalidesa pagada per la CASS.

Cinquè

El 12 de març del 2007, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar aquest recurs, ja que s'havien aplicat els textos que regeixen el sistema de seguretat social del Principat i la jurisprudència constant en aquesta matèria.

Sisè

El 5 d'abril del 2007, la representació processal de la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias va presentar un recurs d'empara en què manifestava que els tribunals andorrans, tant en primera com en segona instància, li havien reconegut el dret a percebre una pensió d'invalidesa per malaltia del grup II, a comptar de l'1 de desembre de 1999. Pel que fa a aquest punt, aquesta part subratlla que aquesta pensió va ser atorgada perquè la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias havia cotitzat durant la seva vida laboral a la CASS.

Seguidament, s'inicien les actuacions penals per una mala praxis mèdica que reconeixen sense cap mena de dubte, en totes les instàncies, que s'ha d'indemnitzar la recurrent en concepte d'IPP.

Segons el parer d'aquesta part, la pensió atorgada per la CASS i la indemnització per una mala praxis mèdica no es poden compensar, sinó s'arribaria a la situació absurda que la recurrent

s'hauria vist perjudicada pel fet d'haver cotitzat durant la seva vida laboral i a més, els condemnats obtenen un "benefici injust" ja que és la CASS qui ha d'abonar, en definitiva, l'import de la indemnització. Per tant, aquests conceptes han de ser apreciats alternativament, i a aquest efecte cita la sentència 31-3/96 dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia l'any 1998.

D'aquests fets, la representació processal de la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias en dedueix una vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i demana al Tribunal Constitucional que admeti aquest recurs i que dicti sentència en què declari que s'atorga l'empara sol·licitada, que s'han vulnerat els drets fonamentals esmentats, que s'anul·len les decisions objecte de recurs i que s'ha de dictar una nova resolució en què es reconegui que la recurrent ha de rebre una indemnització de 108.076,39 euros en concepte d'IPP i una pensió de 95.622,84 euros sense descomptar aquestes quantitats l'una de l'altra.

Setè

El 21 de maig del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè el que realment pretenia la recurrent era una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs, que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal considera que les sentències objecte de recurs estan fonamentades en dret i en una jurisprudència establerta des de fa molt de temps i en uns textos essencials que regeixen el sistema de seguretat social del Principat.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-13-RE.

Fonament jurídic únic

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, la recurrent en empara al·lega que les resolucions objecte de recurs vulneren el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, perquè s'havia deduït de la indemnització atorgada per una mala praxis mèdica el capital constitutiu de la pensió d'invalidesa atorgat per la CASS.

Sobre l'article 10 de la Constitució, el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat de manera constant sobre el fet que no li correspon comportar-se com un jutge del fons, un tercer grau de jurisdicció o un tribunal de cassació i que la seva funció consisteix en verificar que els drets reconeguts, tant per l'article de la Constitució esmentat com per l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets fonamentals i de les llibertats, han permès als recurrents presentar els seus arguments i les seves proves i que la jurisdicció competent s'ha pronunciat de manera independent i imparcial d'acord amb un raonament coherent i no arbitrari.

En aquesta causa, les pretensions de les al·legacions de la recurrent són clares: allò que demana al Tribunal Constitucional és de revisar les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions de primera i de segona instància. Es tracta d'una demanda sobre el fons i no d'una argumentació relativa a la vulneració del dret a la jurisdicció.

De la lectura de les dues resolucions del Tribunal Superior de Justícia es desprèn que les al·legacions i les pretensions de la recurrent han estat examinades de manera detallada i que la seva

decisió està fonamentada en dret.

En aquestes condicions, el recurs presentat per la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, ha de ser inadmès a tràmit per manca manifesta de contingut constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2007-13-RE, interposat per la representació processal de la Sra. M. Dolors Vilariño Iglesias mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra les sentències del 25 de gener del 2007 i del 12 de març del mateix any, dictades per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 12 de novembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

